

“EN INFORMACIÓ POLÍTICA, LA RÀDIO ÉS LA PUTA DELS MITJANS”

per Sandra Garcés i Titi Bravo

La seva carrera professional ha pujat com l'escuma en molt poc temps. Assegura no tenir les idees gaire clares, però li agrada el risc professional. Després de set anys a Madrid, com a delegat de Catalunya Ràdio, ha tornat a Barcelona de la mà d'Antoni Bassas. El plat més fort, però, ens el prepara per al mes de març pròxim. Aviat podrem dir que ja tenim un vila-seca a T V 3

RF: Per què et vas decidir a entrar en el món del periodisme?

XG: Tenia alguna mena d'inquietud per saber què passava al món. A casa sempre hi havia hagut diaris. Aquesta va ser la primera introducció al món de la comunicació. També hi havia molta afició a escoltar la ràdio, i entre una cosa i l'altra suposo que em va picar el cac. Quan anava a l'escola vaig fer una revista que es deia "Truqueu 16" i a la universitat Laboral vaig fer també alguna cosa. Amb el teatre -el grup La Tramoia- van tornar molt per les ràdios, i això em feia sentir una mena d'atracció pels estudis de ràdio. Quan va arribar el moment de triar una carrera, a casa no els va fer gaire gràcia que estudiés periodisme, volien que fes dret. Una altra cosa que volia fer era teatre, però no em vaig atrevir a plantejar-ho a casa perquè ja hauria estat una revolució. Volia comunicar-me amb la gent. Finalment van acceptar que estudiés periodisme, com a mal menor, amb la promesa que faria també dret, però no vaig arribar mai a matricular-me. Vaig fer només periodisme, que és una carrera molt fàcil.

RF: El gruix de la teva carrera l'has fet a la ràdio. Pòser l'atrau més que la resta de mitjans?

XG: No, tot va ser una mica per atzar. Vaig començar cobrint eleccions per a la ràdio. Portava tres o quatre anys treballant en ràdio, i això em va ajudar a entrar a Catalunya Ràdio. De fet aquest mitjà m'agrada molt. El problema és que aquest mitjà és el periodisme més mal pagat, però allhora és molt viciós. Vas agafar ofici i t'hi trobes bé, però també m'agradaria passar per tots els mitjans.

RF: Quin record tens de la teva primera feina?

XG: Vaig fer unes proves per fer de corresponsal de Catalunya Ràdio a Tarragona quan encara no se sabia què

seria aquesta emissora. Jo no tenia pràcticament cap experiència i em va fer por. Vaig començar a treballar a tercer de carrera, a Ràdio Salou. Recordo que m'aixecava a les sis del matí, anava a curar a les set, plegava a les tres i me'n anava a la facultat. I quan tornava de Barcelona, encara em passava per la ràdio una estona.

PF: Catalunya Ràdio, però, es va tornar a crear en el teu camí.

XG: Quan vaig tornar del servei militar, havia de fer un programa a Ràdio Reus, però me'n vaig assabentar que Catalunya Ràdio buscava gent per als caps de setmana. Vaig trucar, vaig insistir i finalment vaig fer una prova. Treballar a Barcelona em feia respecte. Tenia la sensació que la gent se'm menjava, però va resultar que jo tenia molta més experiència de treballar en ràdio que molts dels meus companys, tot i que ells tenien més domini de l'actualitat. Ells, si no portaven la intervenció escrita, no eren capaços d'improvisar. En canvi, a Ràdio Salou jo vaig fer de tot, sobretot als estius. He anat amb unitat mòbil pels clàmpings, m'he enfilat a l'estàtua de Jaume I, he anat en moto ràstica, en ultralight..., i tot això fent ràdio. Això em va servir molt i me'n vaig adonar quan vaig arribar a Barcelona.

RF: T'has passat més de la meitat de la teva carrera professional a Madrid, com a delegat de Catalunya Ràdio. Com hi vas anar a parar?

XG: Vaig estar un any treballant a Barcelona. Professionalment, el mes de desembre del 1988 va ser el millor de la meua vida. Em van oferir la possibilitat d'anar a Madrid, havia parlat amb el Boadella per fer una prova als Jòglars, m'havien trucat de Sant Cugat per fer unes proves per presentar un telenoticiari, TV3 em va oferir la possibilitat de treballar a la redacció de Tarragona i la SER també em va oferir la direcció d'una emissora d'FM. Aquest mes el tinc emmarcat com la cosa més bèstia que m'ha passat en la meua vida. Vaig optar per anar a Madrid, perquè a Catalunya Ràdio estava amb seixanta persones a la redacció i a la delegació a Madrid érem tres persones. M'atreia més treballar al meu aire, i, a més, em va estimular el fet que a Madrid havia de treballar molt.

RF: Què feies exactament a Madrid?

XG: Vaig començar com a redactor, i al setembre del 89 em van fer delegat. M'encargava de la política i coordinava la resta de companys. A més, vaig introduir la informàtica, amb connexions amb línies microfòniques a tots els llocs més importants. Treballava moltíssim. Entrava a quarts de deu del matí i no sabia mai quan sortiria. Tenia altres compensacions, però, com estar a prop de les notícies que consideres super canyeres. La tomada encara no ha estat en el moment més oportú, perquè encara hi havia molt enrenou polític.

PF: Saps més coses de les que has dit per ràdio?

XG: No sempre saps més coses de les que dius. Bàsicament, en el fons no hi ha tan periodisme d'investigació. El periodisme que fas a ràdio és molt immediat, no et permet treballar i contrastar bé la informació. La informació d'investigació que surt a El Mundo o l'ABC porten moltes vegades de dossiers de gent que està a la contra, com Marios Condes... i partits de l'oposició. A mi no m'ha passat mai; això, només passa bàsicament als diaris, i a més jo treballava per a un mitjà d'àmbit català.

PF: I perquè no es dona això a la ràdio?

XG: Aquesta mena d'informació es passa sistemàticament als diaris perquè es poden reproduir documents. Els polítics consideren que el diari és més prestigiós, tot i que preferiscen la ràdio perquè crea molta opinió i tenen devoció per la televisió. La ràdio és la puta de l'ofici, almenys en informació política.

PF: Tornaries a Madrid?

XG: Considero que va ser una etapa molt positiva. De fet, m'agradaria anar de corresponsal a l'estranger. Vaig demanar anar a Brussel·les, però la ràdio em va fer quedar a Madrid. Era més problema enviar-me a mi perquè llavors quedava Madrid descobert i allà hi havia més moguda política. Una altra corresponsalia que m'agradaria cobrir és la de Washington, però de moment he tornat a Barcelona.

PF: Per què vas tornar de Madrid?

XG: No ho sé realment. Quan era allà tenia un cert cansament, sentia que estava produint notícies sense més, i no acabava

de treure'n prou suc. El meu somni hauria estat, com he dit abans, anar fora. Però l'Antoni Bassas em va saber temptar. La feina que faig ara també és molt interessant. Coordino els continguts d'un programa que ara és el de màxima audiència a la ràdio catalana. El que passa es que aquí tinc un paper més de cuina. A antena faig només la tria de notícies, resums d'entrevistes que fa el Bassas a polítics, i unitats mòbils. Al darrere, controlo el que fan altres emissores, proposo temes, planifico els pròxims programes...

PdF: T'agradaria fer un programa propi a la ràdio?

X.G.: M'he plantejat que m'agradaria fer-ho. Però encara és aviat i no m'he parat a pensar com el faria, perquè la veritat és que he viscut tan de pressa... home, de vegades penses que això no ho faria d'aquesta manera sinó d'una altra, i de mica en mica vas aprenent de l'experiència.

PdF: Com seria aquest programa?

X.G.: No ho sé. M'agradaria que fos a la nit perquè ara m'he d'aixecar a les sis del matí cada dia. Ja sé que quan hi ha audiència és al matí, però jo faria un programa més festiu, amb música i altres coses més d'entreteniment.

PdF: I per què no a la TV?

X.G.: A la televisió ja ho faré a partir del mes de març.

Serà el nou programa que produirà l'Andreu Buenafuente. Es tracta d'un magazine que es farà de set a dos quarts de nou, que serà més informal dels que es fan ara. El presentarem el Frederic Porta i jo. Hi haurà entrevistes i seccions setmanals, una de les quals està reservada per a l'Andreu. En aquest programa me la jugo perquè serà diari i en directe.

PdF: No et fa por aquesta nova experiència?

X.G.: Ho comparo una mica amb la experiència d'anar a Madrid, o amb la meua col·laboració al "Sense títol". Era una cosa que havia de provar. Ara tinc l'opció d'ensenyar una mica més com sóc i demostrar si tinc poder de seducció davant la càmera i el públic o sóc una *borriyga* i me n'he d'anar a casa.

PdF: Hi ha molta gent que només et coneix pel programa de l'Andreu i

Xavier Graset, un vila-secà que està triomfant al món dels mitjans de comunicació

desconeix la teua faceta d'informador pur i dur. Creus que la teua faceta humorística pot fer trontollar la teua credibilitat com a informador?

X.G.: És el debat intern que he tingut. M'ho he plantejat però tenia el cuc de provar la TV. M'agradava fer una cosa que fos més o menys festiva i això m'ha portat a presentar un programa que probablement em durà a trencar més la imatge de periodista seriós. El programa del Buenafuente va ajudar a descobrir a moltes persones una part més irònica de mi. També m'ha ajudat a obrir més la meua personalitat i a fer-me públic com persona que té diversos registres i que vol fer diverses coses. És més fàcil anar del seriós cap al frívol. Si això va bé, la part més frívola em farà sentir més a gust i em sembla que no trobaré a faltar la part més seriosa. Hi ha alguna cosa que em tim a fer una mica de show-business o comunicar amb la gent més enllà de la notícia. Però jo mateix sóc una

contradició, perquè quan he anat a treballar amb el Bassas m'he adonat que el que em continua tirant més és la política i la informació pura i dura.

PdF: Has notat molt el canvi, doncs, entre el treball que feies a Madrid i el que fas ara?

X.G.: El canvi ha estat molt bàsic. M'he passat mesos fotut mentalment. La informació a Madrid encara és molt atractiva i sento una mica que l'he deixada escapar. A mi m'agrada molt la política, però a l'audiència d'El matí de Catalunya Ràdio pot no interessar-li tant com a mi. Primer, he hagut d'exemplar els meus interessos i, segon, canviar la manera de treballar. Aquí cedeixo protagonisme a una altra persona i obtinc gratificacions per una altra via.

PdF: De fet, hi ha vegades que els mitjans abusen de les notícies polítiques poc rellevants en detriment

d'altres.

X.G.: Ara estem en una època en què la informació política ha tornat a guanyar terreny. Hi va haver un temps que dominava la informació econòmica, una altra època que tot era informació europea sobre Maastricht... Sempre hi ha alguna informació que guanya terreny. Ara estem en un final d'etapa d'un govern socialista i s'acosta un govern de dretes. Això fa que hi hagi certs mitjans que fomenten que es parli d'això. També és veritat que han de succeir desgràcies

perquè la política passi a un segon pla. Ara mateix, en el programa on estic, també aprenc el valor de temes de societat, que ja coneixia, però als quals no donava gaire valor periodístic.

PIF: Quines aspiracions tens?

X.G.: Jo sóc una persona que no tinc les coses massa clares i vaig fent de mica en mica. Potser si tingués les coses una mica més clares no hauria d'acceptar aquesta nova oferta televisiva que m'ha fet el Buenafuente i seguir treballant per a la

ràdio. Però això tampoc no l'ho ofereixen cada dia. Hi ha algú que confia en mi i creu que ho puc fer bé i això també serveix per demostrar-m'ho a mi mateix. El Buenafuente pensa que puc oferir molt més del que vaig fer al "Sense títol" i jo també ho penso. En el fons, la meua col·laboració al "Sense títol" era com tirar bengales i ara es tracta de tirar focs d'artifici.

Esperem que tingui meua per a aquests focs. Bona sort.

SUBSCRIVIU-VOS AL PONT DE FUSTA

DOMICILIACIÓ DE PAGAMENT

BANC/CAIXA

AGÈNCIA

ADREÇA

POBLACIÓ

Benvolguts senyors:

Em plau comunicar-vos que, fins que us torni a avisar, us autoritzo que us feu càrrec del pagament dels rebuts que "EL PONT DE FUSTA" presentarà al meu nom.

C/C o LLIBRETA

.....

TITULAR DEL COMPTE

.....

REBUT A NOM DE

.....

Signat

ADREÇA ON VOLEU REBRE
EL PONT DE FUSTA

.....

.....

.....

.....

.....

.....